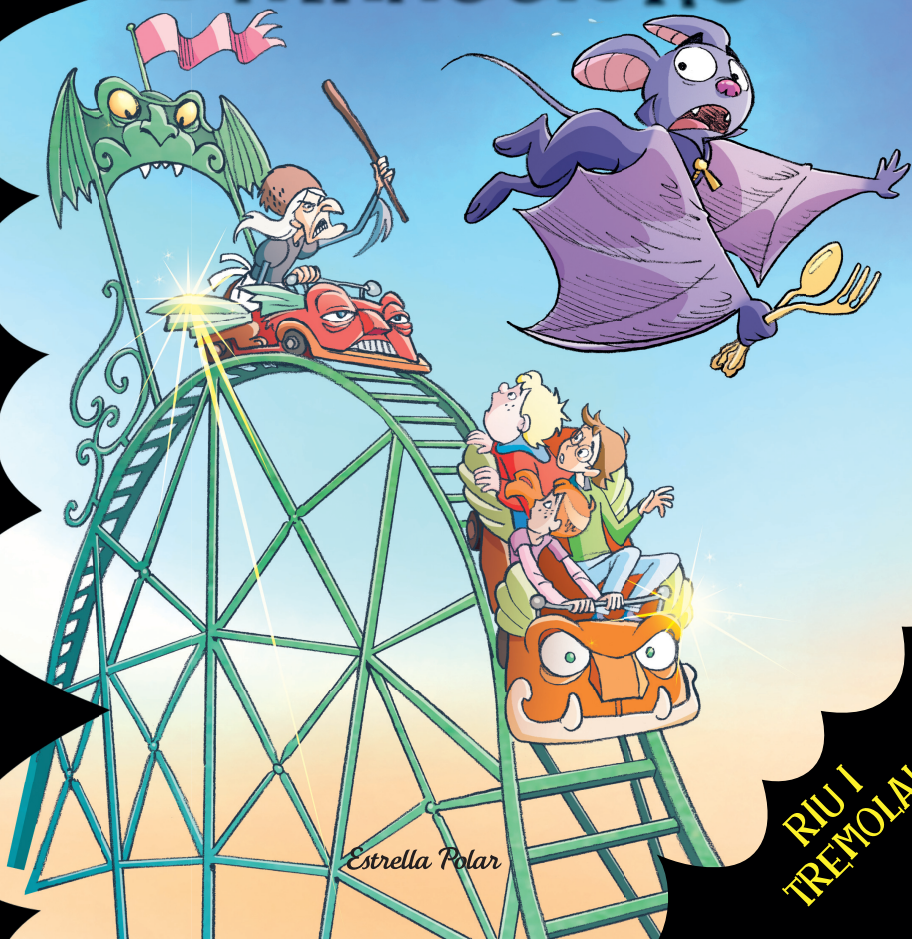

BAT PAT

LA BRUIXA DEL PARC D'ATRACCIONS

Estrella Polar

RIU I
TREMOLAI

BAT PAT

LA BRUIXA DEL PARC D'ATRACCIONS

Text a cura de
Roberto Pavanello

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció: Bat Pat

Projecte editorial de Marcella Drago i Chiara Fiengo
Projecte gràfic de Laura Zuccotti
Realització editorial d'Atlantya Dreamfarm s.r.l.
Il·lustracions de Blasco Pisapia (disseny) i Pamela Brughera (color)

Títol original: *La strega del Luna Park*
Traducció de David Nello

© 2014, Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como 15, 20154 Milà, Itàlia
www.batpat.it
International Rights © Atlantya, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantya.it
www.atlantya.com
© 2014, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
www.batpat.cat

Primera edició: novembre del 2014

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.
Impressió: Liberdúplex
Dipòsit legal: B. 22.179-2014
ISBN: 978-84-9057439-3

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delictes contra la propietat intel·lectual (art. 270 i següents del Codi Penal).

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

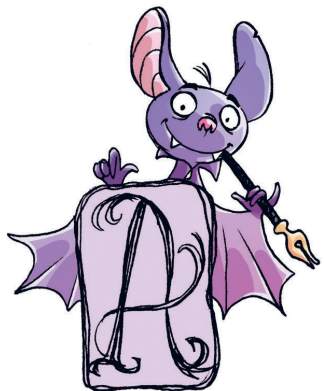
ÍNDEX

1. Tots als cavallets!.....	9
2. Somio o estic despert?	17
3. Ludmila la gran	23
4. Ganyota de nina	29
5. T'explico un conte?	34
6. Espionatge electrònic	40
7. Camina que caminaràs... ..	46
8. Alguns tant i uns altres tan poc.....	50
9. L'evasió del segle.....	58
10. «Ratot alat», a qui ho dius?	63
11. Patacades en cadena	66
12. La fam és una mala bèstia!	71
13. Ratpenat rima amb entenimentat	75
14. Bruixa barbuda, bruixa panxuda.....	81
15. Focs d'artifici	88

1

TOTS ALS CAVALLETS!

hores d'ara, molts de vosaltres coneixeu els costums de la família Silver millor que jo. Per a tots els altres, és indispensable saber que les notícies més interessants arriben normalment al 13 de

Friday Street gràcies al senyor Silver, un devot lector de *L'Eco de Fogville*. I això és justament el que va passar aquell fred matí d'hivern, un dissabte, quan els nens eren a casa.

—Un altre robatori de la Banda dels Argenters —va fer el senyor Silver sobresaltat—. I ja és el cin-

què. Aquest cop han robat una copa i dues espases de valor. Però, i la policia, què fa? Que dormen?

Els seus fills, que sí que estaven mig adormits, el van mirar amb cara ensonyada i no van dir res. Però, així que van sentir la segona notícia que va llegir el pare, es van despertar de cop.

—Bé, com a mínim això us agradarà —va dir entre rialles—. Ha arribat el parc d'atraccions itinerant a Fogville. L'obertura està prevista per a diumenge a la tarda!

La notícia va ser acollida amb crits d'excitació: de vegades, aquests tres ganàpies semblen nens «normals» que volen passar-s'ho bé!

L'endemà, es van presentar puntuals a l'entrada, animada per un munt de bombetes de colors, i van pujar a totes les atraccions que van poder, de manera sistemàtica: les muntanyes russes, la nau pirata, la gran roda, el tobogan, els autos de xoc... I tot acompanyat de xurros i de núvols de sucre filat! Una xalada de les bones.

—Ei, aquesta no hi era l'any passat! —va dir la Rebecca, tot assenyalant una mena de muntanya coberta de molsa i arbres falsos.

—«El Bosc Fosc de la Por» —va llegir el Leo al cartellet—. A mi no em fa gens de gràcia. Ja sóc massa grandet per a certes coses.

—O potser ets massa caguetes? —el va punxar la Rebecca.

—Sí, és clar, i què més! —va dir el meu amic, tot molest—. Ja ho sé que els monstres que salten de cop i volta són falsos i que els esquelets són de goma, què et penses?

—Així doncs, no et sap greu fer-hi un volt, oi? —va concloure el Martin, que encara tenia tres tiquets que li sobraven—. Vinga, que us convido jo!

Vam pujar en una de les vagonetes que conduïen a dins, cobertes de falses teranyines i il·luminades amb fanals grocs i rovellats.

—Heu llegit el cartell? —va advertir-los aleshores el Martin—. Qui aconsegueixi arrencar la nina de

les mans de la bruixa que apareixerà en el recorregut, guanyarà un premi. Esteu a punt, xavals? Doncs, som-hi!

El vehicle es va moure i, així que vam haver travessat l'entrada, ens vam trobar en la negror més espessa que havia vist mai! De sobte, un llamp va trencar la foscor i va il·luminar uns quants troncs torts i, al cap de poc, es va sentir l'estrèpit del tro. La vagoneta va augmentar de velocitat, es va ficar entre dues parets de roca, i, a banda i banda de la via, van començar a aparèixer munts de monedes brillants, cofres plens de pedres precioses, anells, collarets i espases, corones, diademes...

—Sembren de debò! —va cridar la Rebecca, tot allargant una mà per tocar-ho, però una calavera li va aparèixer davant de la cara cridant i es va esfumar. Immediatament després, un grup de follets d'ulls vermells ens va saltar al damunt, xisclant i estirant-nos els cabells. A continuació va ser el torn dels fantasmes, i, per acabar, un gegant de pell verda se'ns va plantar al davant decidit a no deixar-nos passar, però la vagoneta va esmunyir-se entre les seves cames mentre dues manotes aferraven l'aire.

—Prou! Vull sortir d'aquí! —va cridar el Leo.

—Com? Ara que ve el tros millor? —va cridar excitada la Rebecca, alhora que assenyalava una silueta negra, a cavall d'una escombria, que estava a punt d'abraonar-se damunt nostre. Darrere d'ella hi seia una vella nina de drap, de cabells de color panotxa i grans ulls blaus.

El Leo va intentar amagar-se sota el seient, mentre el Martin i la Rebecca, abocant-se fora de la vagoneta, intentaven inútilment agafar la nina.

—No hi ha res a fer! Va massa de pressa! —va dir la Rebecca.

—Sí —va afegir el murri del Martin—. Em penso que no se'n sortirà ni el Bat Pat!

Que què? Que un ninot mecànic era més ràpid que un ratpenat acrobàtic com jo? Allò era una ofensa insuportable!

Vaig sortir disparat com un míssil cap a la bruixa, i, quan ella es va adonar de la meva presència, jo ja havia agafat la nina i l'havia amagat!

—Visca el Bat Pat! —van cridar els meus amics a l'uníson, mentre anaven a recollir el premi.

Però, quan darrere el vidre va aparèixer la mestressa de l'atracció, vam emmudir de cop: portava una caputxa que li amagava

completament el rostre; l'únic que en sortia era un nas punxegut i dos ulls grocs com de gat.

La Rebecca no es va deixar impressionar:

—Hem vingut a recollir el premi! En què consisteix?

La dona la va mirar fixament i va dir amb una veu àcida:

—El tens a la mà: és la nina! Es tracta d'un exemplar molt valuós! Que no veus com va arreglada?

La Rebecca la va mirar més bé: la nina duia unes botetes vermelles, un davantalet blanc, una faldilla negra i una armilleta brodada que es podia intuir que en una altra època devia haver estat molt bonica.

—Potser sí que va molt arregladeta, però ara fa més aviat la pinta d'una nina vella i bruta! —va protestar la Rebecca—. Quina mena de premi és aquest?

—Un gran premi, fes-me cas! —va dir entre rialles la mestressa de l'atracció, i després, de la mateixa manera que havia aparegut, va desaparèixer.

2

SOMIO O ESTIC DESPERT?

I que vam trobar a casa ens va fer oblidar la inquietant trobada d'abans. Vet aquí que la senyora Silver estava ajaguda al sofà amb una cama enguixada del genoll fins al turmell: quan tornava del supermercat, havia relliscat i se l'havia trencat! Per totes les mosquetes mortes! I ara què?

Per sort, els Silver no eren gent de perdre els ànims: el seu marit va trucar a una agència i en menys d'una hora ja estava tot organitzat.

—Ens enviaran una dona de la neteja demà al

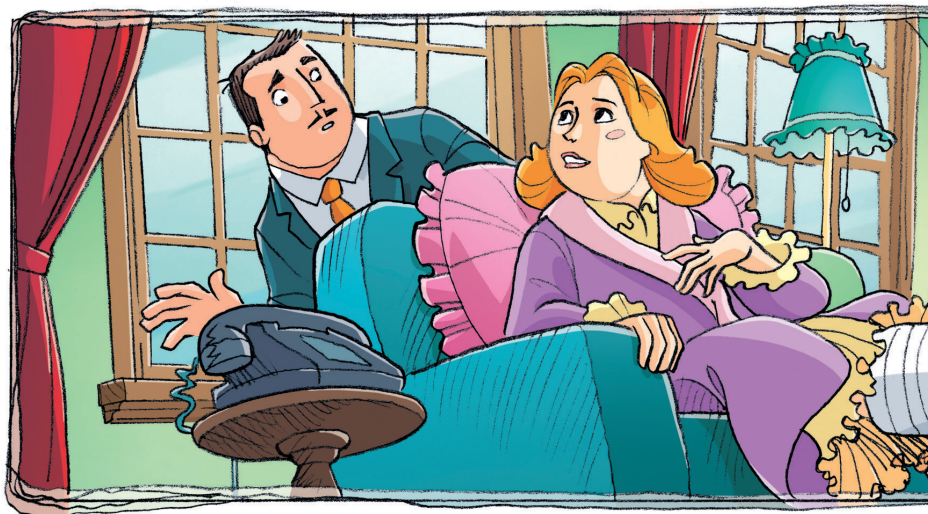
matí! —va dir amb un somriure satisfet el senyor Silver—. Et sembla bé, xata?

—Sí, ves, què puc dir? Però ja us apanyareu sense mi?

—I tant que sí —la va tranquil·litzar ell—. Tu concentra't a posar-te bona.

Després va agafar els seus fills per banda i els va dir:

—Fills meus, espero que podré comptar amb la vostra ajuda en aquesta situació d'emergència: si cadascú fa el que ha de fer i no es fica en cap embolic, tot anirà de primera. Estem d'acord?

Si era qüestió d'estar d'acord, els Silver sí que hi estaven, però ja sabeu com són... Encara que no siguin ells els que busquen els embolics, tard o d'hora els troben!

Malgrat tot, aquell vespre van tenir un comportament exemplar.

—Jo paro la taula! —va dir el Leo.

—Jo rentaré els plats! —va afegir el Martin.

—I jo deso aquesta nina i vinc a ajudar-te a la cuina —va concloure la Rebecca.

—D'on has tret aquesta rampoina? —va preguntar-li el pare amb una ganyota.

—Bé, és com una mena de premi que hem guanyat al Parc d'Atraccions.

La nina va anar a parar damunt d'una llibreria en una habitacioneta i ningú no hi va pensar més.

El sopar va anar força bé, tret d'un parell de plats que va trencar el Leo quan parava la taula, les ulleres del Martin que van caure dins la pica plena d'escuma i la truita carbonitzada que va fer el senyor Silver i que només el Leo va trobar boníssima.

Plegats vam mirar una pel·lícula còmica que ha-

via escollit el Leo, per remuntar la moral de la senyora Silver, i, en acabar el dia, ells es van ficar al llit i jo em vaig penjar d'una biga, cadascú segons la seva espècie.

Hi havia una lluna espectacular i vaig tenir temptacions d'anar a estirar les ales, però les ràfegues d'aire fred que entraven per la claraboia me'n van dissuadir. En comptes d'això, em vaig posar a rumiar nous títols per al meu nou llibre de terror: què era millor, *Els ossos del tiet Tom reposen al jardí* o *Al jardí reposen els ossos del tiet Tom*? Vinga a donar-hi voltes, quan vaig sentir una remor sorda que provenia de l'habitació dels germans Silver.

«Aquest deu ser el Leo, que deu haver picat amb el cap contra la paret, regirant-se al llit...», vaig pensar.

Vaig anar a donar-hi una ullada. Els rajos de lluna entraven per la finestra il·luminant l'estança i deformant les ombres dels mobles. Tot estava immòbil, el Leo inclòs. Però a terra hi havia un escampall: caps de joguines, roba desordenada i fins i tot l'últim llibre d'Edgard Allan Pastetes, *La dentadura del Dràcula*, que estava llegint el

Martin. Aquesta era la manera que tenien ells d'ajudar la senyora Silver? Allò era can seixanta!

Ja estava a punt de tornar-me'n, quan vaig veure una petita silueta damunt de la llibreria, que, movent-se a batzegades com un ninot mecànic, s'hi estava enfilant. Va arribar al primer prestatge i es va posar a remenar entre els llibres dels nois llançant-ne uns quants a terra. Quan la llum de la lluna la va tocar, vaig reconèixer aquells cabells panotxa: era la nina del Parc d'Atraccions! Pel sonar del meu avi! Era un somni?

Em vaig fregar els ulls per mirar-m'ho millor, i, quan els vaig obrir de nou..., la nina estava asseguda a la llibreria, perfectament immòbil! Potser sí que havia estat una al·lucinació.

Vaig desafiar el fred de la nit i vaig sortir per refrescar les idees. Quan vaig tornar a entrar, vaig passar un cop més per l'habitació dels Silver: la nina era al mateix lloc on l'havia deixat, però l'habitació continuava tan desendreçada com abans!